

Arrest

nr. 190 280 van 31 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 mei 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 mei 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 augustus 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 januari 2017.

1.3. Op 14 april 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 april 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en een geregistreerd vluchteling van 1948 bij UNRWA te zijn. U bent afkomstig van Jabalia, Gaza, waar u van uw geboorte tot uw vertrek uit Gaza op 15 februari 2016 in het vluchtelingenkamp verbleef. U heeft verpleegkunde gestudeerd aan de faculteit van Al-Mujtama in Tal Al-Hawa, waar u in 2012 afstudeerde. Na uw studies heeft u zes maanden gewerkt in het Kamal Edwan ziekenhuis, waar u gedurende die periode ook een loon kreeg. Nadien heeft u ook nog vrijwilligerswerk gedaan in het Al-Shifa ziekenhuis en het Kamal Edwan ziekenhuis, tot ongeveer zes à zeven maanden na de oorlog van 2014. Hiernaast gaf u ook nog vrijwillig een cursus eerste hulp voor een vereniging waar u lid van was.

Op 14 of 15 april 2015 nam u deel aan een zitstaking in Gaza City, waarbij er onder andere geijverd werd voor betere rechten en meer jobs voor afgestudeerden, een betere situatie voor elektriciteit en water en tegen de splitsing tussen Hamas en Fatah. Na een paar uur kwam Hamas de manifestanten uit elkaar drijven. Terwijl iedereen probeerde te vluchten viel u en werd u gearresteerd. U werd overgebracht naar het Al-Abbas politiekantoor, waar u werd vastgehouden. Tijdens uw vasthouding werd u geslagen en ondervraagd over de zitstaking door een politieofficier van Hamas. Na vier dagen werd u echter vrijgelaten, op voorwaarde dat u een belofte diende te ondertekenen dat u niet meer aan een dergelijke zitstaking zou deelnemen. Na uw vrijlating werd u echter meermaals preventief gearresteerd vanaf het moment dat er een nieuwe uitnodiging circuleerde voor een zitstaking of protest. Zo zou u elke maand wel minstens twee keer gearresteerd en vastgehouden zijn geweest, soms voor enkele dagen maar op momenten evenzeer voor twee weken. Telkens werd u ondervraagd over de protesten; waar en wanneer deze zouden plaatsvinden, wie de organisatoren zijn, etc. Aangezien u hier zelf niet van op de hoogte was, kon u hun vragen hierover ook nooit beantwoorden. In juli 2015 zou u opnieuw hebben deelgenomen aan een zitstaking, ditmaal in Jabalia-kamp, al werd u hierna niet gearresteerd. In totaal zou u echter zo'n 14 keer gearresteerd en vastgehouden zijn geweest, waarbij de laatste keer eind december of begin januari 2015 was. Tijdens de laatste arrestaties begonnen de officieren van Hamas u tijdens de ondervragen steeds meer te bedreigen, zo zeiden ze o.a. dat ze u ook konden uitschakelen en dat u kon sterven als gevolg van marteling. In de weken na uw laatste arrestatie gebeurde niets, maar desondanks besloot u preventief het land te verlaten. Op 15 februari 2016 vertrok u uit Gaza en reisde u via de grensovergang in Rafah legaal naar Egypte, waar u met uw eigen paspoort en Turks visum het vliegtuig naar Turkije nam. Van daar reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen. U kwam hier aan op 5 mei 2016 en diende op 9 mei 2016 een asielaanvraag in. Na uw vertrek uit Gaza zouden ze nog een viertal keer naar uw huis en familie gekomen zijn om naar u te vragen, en met de bedoeling u mee te nemen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw paspoort, uw UNRWA-kaart, een bewijs van uw postverzending, drie oproepingsbrieven van de politie, enkele diploma's en attesten van cursussen en twee medische verslagen.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo stelt u dat u en uw familie les konden volgen aan UNRWA-scholen, voedselhulp kregen van deze organisatie en medische bijstand (zie gehoorverslag CGVS, p.2-3). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het CGVS dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, niet kunnen overtuigen omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst beweert u vanaf uw deelname aan een zitstaking op 14 of 15 april 2014 tot januari 2016 elke maand minstens twee keer gearresteerd en opgesloten geweest te zijn door Hamas. Zo beweerde u onder andere dat u van 14/15 april 2015 tot ongeveer 19 april 2015 opgesloten werd (CGVS, p. 17), u van eind oktober tot begin november 2016 gedurende een periode van twee weken vastgehouden werd (CGVS, p. 20) en u na het ontvangen van oproepingsbrieven van de politie, dd. 11 juli 2015, 20 september 2015 en 10 november 2015, ook telkens gearresteerd en gedurende enkele dagen vastgehouden werd (CGVS, p. 12-13 en 24). Aan de hand van uw facebookprofiel, dat voor iedereen zichtbaar is (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier van het CGVS), kunnen echter verschillende berichten teruggevonden worden die door u gepost werden tijdens periodes waarvan u beweerde dat u op die momenten aangehouden en opgesloten werd door Hamas, zoals bijvoorbeeld op 17 april 2015 of eind oktober en begin november 2015 (zie kopieën van deze berichten in de blauwe map in het administratief dossier CGVS). Uw verklaring dat misschien iemand van uw familie in uw plaats deze berichten gepost zou hebben om anderen gerust te stellen kan echter niet overtuigen. Dat u tijdens de door u beweerde periodes van opsluiting toch nog actief was op Facebook doet ernstig twijfelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen over uw arrestaties en opsluitingen en ondermijnt op fundamentele wijze de oprechtheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Hiernaast kan u slechts met moeite uw verschillende aanhoudingen in de tijd kan situeren. Hoewel u uw eerste arrestatie nog redelijk in de tijd kan situeren, namelijk vanaf 14 of 15 april 2015 tot ongeveer 19 april 2015 (CGVS, p. 17), heeft u met de datering van de andere arrestaties meer moeite. Zo beweert u dat u éénmaal twee weken lang werd vastgehouden. U kan echter niet preciseren wanneer dit was, u weet enkel te zeggen dat dit twee weken à twintig dagen voor de herdenking van het overlijden van Yasser Arafat was, ergens tussen eind oktober en begin november 2015 (CGVS, p. 20). Ook slaagt u er niet in een duidelijk beeld te schetsen van wanneer uw laatste aanhouding dateert. Wanneer u gevraagd wordt naar de tijdsituering hiervan, kan u enkel zeggen dat dit ofwel eind december ofwel begin januari was, zonder de precieze datum te weten. U weet wel dat u die laatste keer gearresteerd werd omdat er een zitstaking gepland was in het Jabalia-kamp, maar ook hier slaagt u er niet in de voorziene datum van deze zitstaking te vermelden (CGVS, p. 21). Van iemand die dergelijke ingrijpende gebeurtenissen meegemaakt heeft en stelt met de regelmaat van de klok te zijn aangehouden, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij daar duidelijke en gedetailleerde verklaringen over kan afleggen. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarbij komt dat u niet kan preciseren hoe veel keer u in totaal aangehouden bent geweest. U beweert elke maand minstens twee keer, soms drie keer, gearresteerd te zijn geweest. Wanneer u echt gevraagd wordt hoe vaak u in totaal gearresteerd werd, blijft u bijzonder vaag en antwoordt u het volgende: "tien, twaalf, veertien keer?" (CGVS, p. 19). Er mag van u verwacht worden dat u duidelijk én zonder enig voorbehoud kan zeggen hoe vaak u aangehouden bent geweest. Dat u daar niet in slaagt doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarenboven is het door u geschetste verloop van de feiten weinig overtuigend. Zo verklaarde u dat de door u aangehaalde problemen enkel voortkomen uit uw eerste arrestatie nadat u had deelgenomen aan een zitstaking in Gaza City en u hierna elke maand minstens twee maal preventief door Hamas werd gearresteerd. Zo verklaart u in totaal tot 14 keer aangehouden te zijn geweest (CGVS, p. 15-19). Het is echter weinig waarschijnlijk dat Hamas u doorheen een periode van acht à negen maanden elke maand minstens twee keer preventief zouden arresteren en u telkens weer vrij zouden laten indien zij daadwerkelijk zouden dat u niet meer deel zou nemen aan protestacties, in dat kader zou het immers logischer geweest zijn als zij u gewoon direct voor een langere periode zouden vast houden of u op andere manieren onder dwang zouden zetten om in de toekomst niet meer aan dergelijke protestacties deel te nemen. De door u geschetste gang van zaken is niet overtuigend en weinig plausibel, wat de geloofwaardigheid van uw asielaanspraken verder ondermijnt.

Voorts gaf u aan dat u bij de zitstaking in april 2015 niet de enige persoon was die gearresteerd werd, maar dat u samen met ongeveer 20 andere gearresteerde demonstranten in een cel werd vastgehouden en dat zij na uw vrijlating ook vrijgelaten werden. Hoewel ook deze personen in dezelfde situatie zaten als u, heeft u geen navraag meer gedaan naar of bij deze personen omtrent hun situatie (CGVS, p. 17-20). Dat u geen navraag hebt gedaan bij deze personen en u hen niet aangesproken hebt over uw problemen is zeer opmerkelijk te noemen. Ten eerste kon het voor u een indicatie vormen van het eigen risico dat u liep - hun situatie (werden zij met rust gelaten of toch ook meermaals opgepakt?) kon immers indicatief zijn voor uw situatie -, maar ten tweede kon u hen ook gewaarschuwd hebben voor het gevaar dat zij eventueel zouden lopen indien zij verdere activiteiten zouden ontplooien. Dat u naliet deze handelingen te stellen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanspraken.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgelegde documenten. Wat betreft de door u voorgelegde oproepingsbrieven van de politie dient opgemerkt te worden dat documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van plausibele en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen in casu niet het geval is. Uw overige documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst, studies en opleidingen aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken. Deze elementen tonen echter op geen enkele wijze de door u ingeroepen asielmotieven aan. De medische verslagen tonen aan dat u rugproblemen heeft, volgens de dokter te wijten aan hardhandig optreden van de Hongaarse politie tijdens uw vluchtreis. Dit element op zich staat hier niet ter discussie.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden. Naar aanleiding van het conflict van 2014 biedt het noodopvangprogramma van het UNRWA aan de ontheemde vluchtelingen uitkeringen waarmee ze een woning kunnen huren, of bijstand in de vorm van contant geld om hun woning te herstellen of te herbouwen. Hoewel blijkt dat het UNRWA financieringsproblemen heeft, beletten deze problemen het UNRWA echter niet, zijn opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen. Uit de informatie bij uw administratieve dossier blijkt namelijk dat de oproepen voor fondsen terugkeren voor dit agentschap, dat jaarlijks grotendeels afhangt van de schenkingen van de lidstaten van de Verenigde Naties. Door deze schenkingen kon het agentschap 2016 tot een goed einde brengen en zijn bijstandsoopdracht, die talrijke onderdelen bevat, op koers houden. Het agentschap communiceert regelmatig via wekelijkse rapporten op internet over zijn operaties in Gaza. Uit die informatie blijkt dus niet dat het UNRWA zich in een zodanige situatie bevindt dat zijn opdrachten in het gedrang zouden komen, dat u bijgevolg geen bijstand niet zou kunnen genieten en u zich in geval van terugkeer in een ernstige onveilige situatie zou bevinden. Integendeel, het blijkt dat het UNRWA het voorbije jaar zijn opdrachten heeft vervuld en dat het agentschap fondsen zoekt om de verschillende opdrachten en projecten die het zichzelf voor 2017 heeft opgelegd, tot een goed einde te brengen. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt of waaruit blijkt dat het voor de UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u de Gazastrook verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhindert werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Bovendien zal de Palestijnse Missie weliswaar op de hoogte zijn van het bestaan van een asielerprocedure in België, maar is deze van oordeel dat deze procedures niet tegen de Palestijnse Autoriteit gericht zijn.

Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Tenzij

u Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor uw verblijf in België, is er geen enkele reden om aan te nemen dat het feit asiel te hebben aangevraagd, een hindernis voor een terugkeer naar Gaza kan vormen.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. Palestijnen uit de Gazastrook worden hierbij niet gevisieerd, maar de organisatie van het busvervoer wordt wel bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone. De pendeldiensten worden namelijk in functie van de veiligheidssituatie in het gebied, en bijgevolg op onregelmatige tijdstippen, georganiseerd. Ze worden bovendien beveiligd.

In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds de dubbele aanslag van 24 oktober 2014 ongeveer dertigmaal open geweest, telkens voor een periode van één of meerdere dagen. Specifiek voor wat het jaar 2016 betreft, werd de doorgang regelmatig geopend dan in 2015. Van mei tot december 2016 was hij elke maand meerdere dagen open en op het einde van het jaar steeg het aantal dagen dat de doorgang open was. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat hoewel er beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), is er geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk, ook al kan die mogelijkheid tot terugkeer onderbroken zijn ten gevolge van de veiligheidssituatie in de Sinai regio waar doorgereisd moet worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart (zie groene map) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het CGVS dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precaire omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Vooreerst dient er gekeken te worden naar uw netwerk, zo verblijven zowel uw ouders als al uw broers en zussen, op M.(...) na, momenteel nog steeds in Gaza (CGVS, p. 4-5). Uw ouders verblijven momenteel, samen met vijf van uw broers en vier zussen, nog steeds in uw ouderlijk huis. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat dit huis in Jabalia vier verdiepingen telt en eigendom is van uw familie (CGVS, p. 7-8). Uw overige broers en zussen zijn getrouwd en wonen allemaal in hun eigen woning (CGVS, p. 6). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat ook u bij terugkeer naar Gaza onderdak bij uw familie zou kunnen vinden. Uw broers W.(...) en T.(...) en uw zus S.(...) hebben vast werk, zij werken respectievelijk als kleermaker, kapper en in een kleuterschool. Uw broer A.(...) heeft minder vast werk, maar werkt momenteel wel in een bakkerij. Daarenboven heeft u ook nog een broer die als tandarts in Oekraïne werkt (CGVS, p. 5-6). Al bij al heeft u dus een degelijk familiaal netwerk binnen en buiten het Jabalia-kamp dat u, zeker initieel, moet kunnen opvangen.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u universitaire studies heeft gevolgd en u deze zelf voor de helft kon bekostigen (CGVS, p. 8-9). Ook had u de kans om na uw studies gedurende een periode van een half jaar betaald werk te doen in het Kamal Edwan ziekenhuis.

Nadien heeft u gedurende een periode van ongeveer twee jaar vrijwilligerswerk kunnen doen in een ziekenhuis, weliswaar zonder hier enige vorm van inkomen voor te ontvangen (CGVS, p. 9-10). Dat u gedeeltelijk op eigen kosten universitaire studies kon volgen en u de gelegenheid had om

vrijwilligerswerk te doen in Gaza, toont aan dat u in Gaza in een degelijke socio-economische situatie verkeerde en u daar ook verder kon ontplooiën. Voorts tonen bovenstaande elementen ook aan dat u over enkele nuttige troeven voor de arbeidsmarkt beschikt. Zo volgde u na de voltooiing van uw middelbare studies een universitaire opleiding verpleegkunde aan de faculteit Al-Mujtama in Tal Al-Hawa. Nadien deed u werkervaring op door middel van (vrijwilligers-)werk in het Kamal Edwan en het Al-Shifa ziekenhuis (CGVS, p. 9). Redelijkerwijze kan men dan ook stellen dat het voor u niet onmogelijk moet zijn om in Gaza werk te vinden.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, na de wapenstilstand van november 2012, relatief kalm was. Het jaar 2013 kende het laagste aantal burgerslachtoffers sinds 2000. Deze daling was voornamelijk toe te schrijven aan een vermindering van de vijandelijkheden tussen de Palestijnse gewapende groeperingen en het Israëliësch leger.

Het jaar 2014 werd op zijn beurt gekenmerkt door een plotse en hevige uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas. Op 8 juli 2014 startte Israël een grootschalige militaire operatie in de Gazastrook, genaamd "Operatie Beschermde Rand". Gedurende de 51 dagen die daarop volgden, verloren meer dan 1400 Palestijnse burgers het leven, en raakten meer dan 10.000 burgers gewond. Op 26 augustus 2014 werd, via mediatie door de Egyptische autoriteiten, een staakt-het-vuren afgesloten dat voor onbepaalde tijd moet gelden. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Gazastrook identiek aan de situatie die het conflict voorafging. De meerderheid van de incidenten die er actueel in de Gazastrook voorkomen, vinden plaats in de zogenaamde bufferzones ("Access Restricted Areas, ARA"), alwaar Israëliësch strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is echter gering.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliësch strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een

ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) *juncto* artikel 1, D van de het Vluchtelingenverdrag (Genève 1951), de artikelen 48/3 en 48/6 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, verwijst verzoeker naar artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/11) om aan te tonen wanneer bijstand door UNRWA beschouwd kan worden als zijnde opgehouden te bestaan. Hij benadrukt dat UNHCR waarschuwt voor een restrictieve interpretatie van artikel 1, D en betoogt dat, hoewel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing een correcte definitie hanteert, waarbinnen personen die onder het mandaat van een VN-organisatie vallen kunnen worden uitgesloten, ze in haar appreciatie voorbij gaat aan de concrete zaken eigen aan het dossier. Verzoeker verduidelijkt dat hij wel degelijk geen andere keuze had dan Gaza te ontvluchten. Hij licht toe dat hij enerzijds Gaza diende te verlaten omwille van zijn gerechtvaardigde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) ten aanzien van Hamas. Verzoeker wenst hieromtrent te benadrukken dat van hem eigenlijk niet verwacht kan worden dat hij een vrees in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aantoonde. Immers, zodra hij aantoonde dat hij buiten zijn wil om Gaza diende te ontvluchten, dient hij van rechtswege als vluchteling te worden erkend. *A fortiori* dient hem het statuut van vluchteling te worden toegekend nu hij vervolging in de zin van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie aantoonde. Anderzijds had verzoeker ook omwille van de algemene mensenwaardige en gevaarlijk leefomstandigheden in Gaza geen andere keuze dan Gaza te ontvluchten. Ook in het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet heeft het Commissariaat-generaal het gevaar en de onmenselijke behandeling die hem wacht bij terugkeer miskend, aldus nog verzoeker.

Vervolgens herhaalt verzoeker zijn verklaringen over zijn arrestaties door Hamas en voert hij aan dat het Commissariaat-generaal zich zonder enige objectieve informatie in de plaats stelt van het besluitvormingsproces van Hamas. Onder verwijzing naar de stukken 3 en 4 toegevoegd aan het verzoekschrift, laat verzoeker gelden dat Hamas wel degelijk hardhandig optreedt tegen proteststemmen. Dat hij na zijn arrestatie niet geïnformeerd heeft bij de anderen wat hen is overkomen hoeft naar mening van verzoeker evenmin te verbazen. Hij wijst er te dezen op dat hij tijdens zijn gehoor al aangaf de meeste aanwezigen op het protest niet echt nauw of persoonlijk te kennen. Bovendien vreesde hij zichzelf verder verdacht te maken als hij nog contact opnam. Het is immers duidelijk dat zijn facebook in de marge van de protesten in de gaten werd gehouden door Hamas. Dat er rondom de periodes dat hij werd aangehouden zaken verschenen op zijn facebookpagina is evenmin onoverkomelijk. Zijn laptop was de enige in huis en het was voor hem dan ook onmogelijk te vermijden dat ook anderen deze gebruikten en via zijn facebook bepaalde zaken online plaatsten. Verzoeker besluit dat hij wel degelijk een intern coherent verhaal heeft gebracht dat bovendien ondersteund wordt met heel wat documenten zodat hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van de het Vluchtelingenverdrag (Genève 1951), artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel, wijst verzoeker op het risico dat hij loopt om in het land van herkomst onmenselijk behandeld te worden gezien de dagelijkse blootstelling aan meerdere mensenrechtenschendingen. Zo dienen de mensen te overleven in ruïnes, beschikken zij niet over de noodzakelijke huisvesting en is er een gebrek aan toegang tot de basisdiensten. Daarnaast blijkt ook dat mensenrechtenorganisaties de toegang tot het gebied worden ontzegd. Op heden is Gaza een openluchtgevangenis, aldus verzoeker, die ter staving van zijn stelling citeert uit stuk

4 toegevoegd aan het verzoekschrift. Hij laakt voorts dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het escalerende conflict tussen de Palestijnse autoriteiten in Rafah en Hamas in Gaza, wat ertoe heeft geleid dat Gaza inmiddels werd afgesloten van haar levensaders: de toevoer van elektriciteit, water en medicatie van buiten de Gazastrook. Zo is het elektriciteits- en watertekort in Gaza nog een pak nijpender geworden, nu de Palestijnse autoriteiten niet langer willen betalen voor de energietoevoer vanuit Israël. Hiermee wordt het conflict tussen Hamas en Fatah op de spits gedreven, met gewone bewoners van Gaza als grootste slachtoffer. Verzoeker verwijst in dit verband naar de stukken 7 en 8 toegevoegd aan het verzoekschrift. Zeer recent werd ook de toevoer van medicatie afgesneden (stuk 9). De aanhoudende blokkade zorgde er hoe dan ook al voor dat de heropbouw na de oorlog in 2015 uiterst moeizaam blijft, zoals blijkt uit stuk 10 toegevoegd aan het verzoekschrift. Het risico op schendingen van artikel 3 EVRM is tevens reëel, in die zin dat onder meer tewerkstelling wordt gekoppeld aan de politieke overtuiging, wat leidt tot politieke werkloosheid, met extreme armoede in mensonwaardige omstandigheden tot gevolg.

Verzoeker verwijst ook naar het feit dat aanvallen worden opgeëist door islamitische extremisten die niet gehoorzamen aan Hamas en zich niet willen houden aan het staakt-het-vuren. Hij citeert hierbij uit verschillende rapporten en krantenartikelen, waaruit hij concludeert dat er een reële kans is op verdere escalatie. Uit berichten (stukken 11, 12 en 16 toegevoegd aan het verzoekschrift) blijkt dat ook Islamitische Staat vaste voet aan de grond krijgt in de Gaza-strook. Hamas slaagt er voorlopig hoegenaamd niet in om hen in bedwang te houden. Bovendien dreigt in dat scenario zelfs een militaire interventie vanuit Egypte. Verder is er een continue dreiging aan de grensovergang door de veiligheidssituatie in de Sinai. De toegang tot de Gazastrook is derhalve niet zo eenvoudig dan wordt voorgesteld in de bestreden beslissing.

Verzoeker besluit uit de door hem bijgebrachte informatie dat de situatie in de Gazastrook zeer ernstig te noemen is en in geval van verdere escalatie binnen afzienbare tijd opnieuw kan ontploffen. Vandaag de dag is de situatie er op humanitair vlak compleet onhoudbaar geworden nu de Palestijnse autoriteit (Fatah) vanuit Rafah de spanning blijft opdrijven en Gaza van levensmiddelen afsluit. Van een menswaardig bestaan opbouwen in Gaza kan geen sprake zijn, aldus verzoeker, die aanvoert dat hij zich aldus in geen geval uit vrije wil heeft onttrokken aan een gebied waarbinnen UNRWA haar mandaat uitoefent. Subsidiar is het naar mening van verzoeker op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, maar minstens ook artikel 48/4, § 2, a) of b) van dezelfde wet.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport *"Palestine (state of) 2016/2017"* van Amnesty International, het rapport *"Israel/Palestine, events of 2016"* van Human Rights Watch, Besluit (GBVB) 2017/154 van de Raad van 27 januari 2017 inzake de actualisering van de lijst van personen, groepen en entiteiten bedoeld in de artikelen 2, 3 en 4 van Gemeenschappelijk Standpunt 2001/931/GBVB betreffende de toepassing van specifieke maatregelen ter bestrijding van het terrorisme en tot intrekking van Besluit (GBVB) 2016/1136, het document *"Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection"* van UNHCR van mei 2013, het artikel *"Palestinian Authority 'stops paying Israel for Gaza electricity'"* van BBC News van 27 april 2017, het artikel *"UN envoy 'deeply concerned' by growing tensions in Gaza stemming from pay cuts"* van UN News Service van 10 april 2017, het artikel *"PA cuts off medical supplies to Gaza"* van Middle East Monitor van 10 mei 2017, het artikel *"UN study reveals record number of demolitions in occupied Palestinian territory in 2016"* van UN News Service van 29 december 2016, het artikel *"ISIS gains foothold in Gaza as Hamas fighters defect"* van Metro.uk van 9 december 2015, het artikel *"IS-aanhangers claimen beschieting Israël"* van De Volkskracht van 4 juni 2015, het document *"Directorate 22 – Information Centre for Asylum and Migration. Briefing Notes"* van Bundesamt für Migration und Flüchtlinge van 8 juni 2015, het artikel *"Wederzijdse beschietingen tussen Israël en Gaza"* van Knack van 4 juni 2015, het artikel *"Israël: Gaza betaalt een 'zware prijs' als geweld escaleert"* van Elsevier van 27 mei 2015, het artikel *"Hamas bevecht opkomst IS in Gaza"* van De Volkskrant van 3 juni 2015 en het artikel *"Israel-Sinai border crossing re-opens, terror threat remains in place"* van The Jerusalem Post van 21 april 2017.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een attest van UNRWA dd. 10 mei 2017, een attest van de Palestijnse Autoriteit – Ministerie van arbeid dd. 10 mei 2017, het

artikel *“Israel bombs Gaza after rocket fire”* van Aljazeera van 27 juni 2017, het artikel *“Palestine-Gaza: Hamas members reportedly involved in IS latest attacks in Sinai”* van Middle East Confidential van 10 juli 2017, het artikel *“Palestinian Authority attacks Hamas, calls Gaza ‘the second Nakba’”* van Netnews.com van 14 juni 2017, het rapport *“Gaza Ten Years later”* van UNSCO (*United Nations Country Team in the occupied Palestinian territory*) van 11 juli 2017 en arrest nr. 182 381 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 februari 2017.

2.3.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 8 mei 2017, de COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie (update)”* van 10 mei 2016 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 31 maart 2017.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het eerste middel mist aldus juridische grondslag.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, (ii) de voorgelegde oproepingsbrieven van de politie zijn geloofwaardigheid niet kunnen herstellen, de overige documenten enkel zijn identiteit, herkomst, studies en opleidingen aantonen, elementen welke niet in twijfel worden getrokken, en de medische verslagen aantonen dat hij rugproblemen heeft te wijten aan hardhandig optreden van de Hongaarse politie, element welk evenmin ter discussie staat, (iii) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen en hoewel blijkt dat UNRWA financieringsproblemen heeft, deze problemen UNRWA niet beletten haar opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen, (iv) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade, dat de grensovergang te Rafah in de periode van mei tot december 2016 telkens gedurende meerdere dagen per maand geopend was en dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, (v) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaat die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende’ behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een menonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook en (vi) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen

van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”.

2.8. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.*

2.9. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”.

2.10. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.11. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.12. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és*

Államolgársági Hivatal, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.13. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekers vluchtrelaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen vanaf zijn deelname aan een zitstaking op 14 of 15 april 2014 tot januari 2016 elke maand minstens twee keer gearresteerd en opgesloten te zijn geweest door Hamas.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn directe vluchtaanleiding, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Immers, het louter verwijzen naar algemene informatie waaruit moet blijken dat Hamas hardhandig optreedt tegen proteststemmen kan bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat verzoekers verklaringen op enige waarheid zouden berusten. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter volharden in en herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen in verband met zijn verschillende aanhoudingen door Hamas. Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen kunnen herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *"(...) Wat betreft de door u voorgelegde oproepingsbrieven van de politie dient opgemerkt te worden dat documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van plausibele en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen in casu niet het geval is. Uw overige documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst, studies en opleidingen aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken. Deze elementen tonen echter op geen enkele wijze de door u ingeroepen asielmotieven aan. De medische verslagen tonen aan dat u rugproblemen heeft, volgens de dokter te wijten aan hardhandig optreden van de Hongaarse politie tijdens uw vluchtreis. Dit element op zich staat hier niet ter discussie."*

2.14. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december

2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.15. De Raad leest in de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 30 januari 2017, COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Activités de l'UNRWA”* van 15 februari 2017 en *“The Gaza Strip: The Humanitarian Impact of the Blockade”* van OCHA van november 2016) dat Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Zowel Israël als Egypte hebben hun grenzen met Gaza gesloten. Van 2008 tot 2014 is het bovendien in de Gazastrook drie keer tot een zware escalatie van geweld gekomen. De humanitaire gevolgen van de jarenlange blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn op alle vlakken desastreus geweest voor de burgerbevolking. Sedert de *“Operatie Beschermde Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten, wat geleid heeft tot een nog diepere economische crisis en energiecrisis, is de humanitaire situatie in Gaza schrijnend. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan blijken dat de houding van de Israëlische autoriteiten ten aanzien van Gaza, en in het bijzonder wat betreft de blokkade die nu al tien jaar lang duurt, fundamenteel zou gewijzigd zijn of dat er in de nabije toekomst enige beterschap te verwachten valt, integendeel. Niettegenstaande verwerende partij stelt dat UNRWA haar taak nog altijd naar behoren kan uitvoeren, blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan dat de al dramatische humanitaire situatie in de Gazastrook sinds het staakt-het-vuren tussen Israël en Hamas van 26 augustus 2014 nog verder achteruit is gegaan, dat de wederopbouw wordt vertraagd door een gebrek aan financiële middelen en de Israëlische restricties op het invoeren van bouwmaterialen en dat UNRWA zelf in financiële problemen zit. Op 16 december 2016 beschreef Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-Moon Gaza als een *“kruitvat”* waar twee miljoen Palestijnen *“gevangen zijn in een humanitaire tragedie”*. De Raad is dan ook van oordeel dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, zoals blijkt uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan, te dezen sprake is van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza.

Teneinde de bijstand van UNRWA te kunnen ontvangen moet de betrokken verzoeker ook in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar het mandaatgebied. De Raad stelt te dezen vooreerst vast dat verzoeker in het bezit is van een geldig paspoort, blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de verweernota (COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la*

bande de Gaza” van 22 februari 2017 en COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 8 mei 2017) de enige vereiste die wordt opgelegd aan personen die willen terugkeren naar de Gazastrook. Hoewel uit voormelde informatie voorts blijkt dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah in principe mogelijk is en dat er vanuit Caïro voorzien wordt in (onregelmatig) busvervoer naar de grensovergang, blijkt uit dezelfde informatie dat deze terugkeer via de grensovergang van Rafah in de praktijk helemaal niet probleemloos is. De Egyptische autoriteiten - waar Gaza dus in deze van afhankelijk is - openen deze grensovergang immers slechts met mondjesmaat en de reisweg ernaartoe vanuit Caïro wordt sterk bemoeilijkt door de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van extremistische gewapende groeperingen, die regelmatig aanslagen plegen. Het Commissariaat-generaal kan bezwaarlijk ernstig stellen dat Palestijnen uit de Gazastrook hierbij niet gevisieerd worden nu uit hoger aangehaalde informatie blijkt dat de pendeldiensten worden beveiligd door de Egyptische politie, die samen met het leger precies het doelwit vormt van deze aanslagen. In dergelijke omstandigheden kan niet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op een veilige en normale wijze naar de Gazastrook kan terugkeren teneinde zich opnieuw onder de bescherming van UNRWA te plaatsen.

Dit oordeel wordt bevestigd door het door verzoeker neergelegd rapport ter terechtzitting van 14 juli 2017, met name van UNSCO (*United Nations Country Team in the occupied Palestinian territory*), “*Gaza Ten Years later*” van 11 juli 2017. De Raad leest daarin onder andere het volgende: “*Despite the Israeli unilateral disengagement from the strip in 2005 – including the withdrawal of its soldiers and settlers – Israel retains full control of all movement of people and goods to and from Gaza by sea, air and land, with the exception of a 12 km strip of border with Egypt which, since 2013 in particular, has also remained closed most of the time, due to the security situation in the Sinai. (...) Many of these measures are contrary to international law in that they penalize the entire population of Gaza, without regard to individual responsibility and thus amount to collective punishment. Moreover, the blockade has a serious impact on the human rights of the population in Gaza, notably their right to freedom of movement as well as economic, social and cultural, ultimately undermining an adequate standard of living. (...) The current access and movement regime put in place in late 2014 following the latest round of hostilities, included additional relaxations on both imports, exports and movement of people. Since 2015, some 200 rockets have been fired from Gaza into Israel. With the establishment of the temporary Gaza Reconstruction Mechanism (GRM), import of some ‘dual use’ item, mainly construction materials, was facilitated not just for international organizations, but also for individuals and for the private sector in order to respond to the vast needs for reconstruction following the 2014 hostilities. Commercial transfers from the Gaza to the West Bank also resumed, first for agricultural produce and later for textiles and furniture. In March 2015, the first exports from Gaza to Israel since 2007 were permitted. This undeniable progress nevertheless still falls far short of pre-2007 levels; in 2016 total exports and transfers of goods from Gaza remained less than 20% of what it had been in the first half of 2007, in part due to continued export restrictions and in part due to restrictions on import of material and equipment necessary for local production. The criteria and quotas for the passage of Palestinians in and out the Gaza were also expanded following the 2014 hostilities, and yet they remained mostly restricted to businesspeople, medical patients and employees of international organizations. While the number of Palestinians permitted to cross Erez more than doubled from 2014 to 2015, this trend reversed in the latter part of 2016, which saw a 13% drop compared to 2015. The decline continued throughout the first half of 2017, which saw an additional drop of 1.5% compared to the latter part of 2016. (...) Substantial human rights violations are also taking place in Gaza under Hamas’s control. These occur not only during times of heightened tensions or when hostilities escalate but also become a feature of daily life. (...) (vrije vertaling: Niettegenstaande Israël zich heeft teruggetrokken uit de Gazastrook sinds 2005, heeft Israël de volledige controle over het (vrij) verkeer van mensen en goederen van en naar Gaza, zowel over zee, de lucht als het land, met uitzondering van een 12 km grens met Egypte, die meestal gesloten is omwille van de veiligheidssituatie in de Sinai. (...) Veel van de maatregelen zijn tegengesteld aan het internationaal recht vermits de hele populatie van Gaza collectief wordt gestraft zonder rekening te houden met individuele verantwoordelijkheid. De blokkade heeft een serieuze impact op de mensenrechten van de bevolking van Gaza, met name hun recht op vrij verkeer, evenals hun economische, sociale en culturele rechten, waardoor een adequate levensstandaard uiteindelijk wordt ondermijnd. (...) Sinds de laatste problemen in 2014 zijn er bijkomende tegemoetkomingen voor de import, export en het verkeer van mensen. Sinds 2015, werden een 200 tal rakketen vanuit Gaza naar Israël afgevuurd.*

Met de oprichting van de voorlopige ‘Gaza Reconstruction Mechanism’, werd de import van bouwmaterialen versoepeld, niet alleen voor internationale organisaties, maar eveneens voor individuen en voor de privésector. Commerciële transfers van Gaza naar de Westbank werden hervat, eerst voor landbouwproductie en later voor textiel en meubels. In maart 2015 werd voor het eerst sinds 2007

export van Gaza naar Israël toegestaan. Deze vooruitgang die niet te ontkennen valt, is echter nog altijd veel lager dan het niveau van voor 2007; in 2016 bleef het totaal van export en transfers van goederen vanuit Gaza meer dan 20% minder dan in de eerste helft van 2007. Dit is enerzijds toe te schrijven aan de blijvende exportbeperkingen en anderzijds aan de importbeperkingen van materialen en gereedschappen die nodig zijn voor de lokale productie. Ook de criteria en quota's voor de doortocht van Palestijnen van en naar Gaza zijn verhoogd sinds de vijandigheden in 2014, maar meestal beperkt voor business mensen, zieken en leden van internationale organisaties. Waar het aantal Palestijnen die Erez mochten overschrijden meer dan verdubbelde vanaf 2014 tot 2015, verminderde deze weer in 2016 met 13%. De daling hield aan in het eerste deel van 2017, waarbij een bijkomende daling van 1,5% valt waar te nemen ten opzichte van eind 2016. (...) Er vinden eveneens ernstige schendingen van mensenrechten plaats in Gaza onder de controle van Hamas. Deze schendingen geschieden niet enkel in periodes van verhoogde spanningen of in periodes waarin vijandigheden escaleren, maar zijn een aspect van het dagelijkse leven geworden. (...)).

De Raad wijst er te dezen nog op dat uit de UNHCR "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection" van mei 2013 blijkt dat naast de persoonlijke vluchtreden van de betrokken persoon nog andere omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de bescherming of bijstand van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, zo onder meer praktische, juridische en veiligheidsobstakels die een terugkeer verhinderen zoals *in casu* het sluiten van de grensovergang (praktisch obstakel) en een gevaarlijke reisweg (veiligheidsobstakel).

2.16. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond/bevindt. Aangezien een (veilige) terugkeer naar de Gazastrook praktisch gezien nagenoeg onmogelijk blijkt, dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten en dat het aldus het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Gelet op artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet verwijst, dient aldus vastgesteld dat verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS